

ΠΑΛΗΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Τὸ κατωτέρῳ σατυρικὸν ποίημα δεῖγεν τὸν τρόπο, μὲ τὸν δποίον ἐσατυρίκαν πρὸ ς-70 ἐτῶν οἱ ποιηταὶ τοὺς ποιητικούς.

Βουλευτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲν ἔφερεν ἡ ἔξουσία,
Ἐνῷ οὐτε μὲ γνωμέσει ἡ λαϊκός μου ἐπαρχία.
Πλαγέμενον ταῖς καλάταις αἱ ἀρχαὶ, καὶ διαφόρους,
Ζωντανούς καὶ πενθαμένους; ἔβιλαν ὡς ψυφορόδους;
Κ' ἥλθαν ἡ ἀντιρροσοπεύσως τὸν δημάρχον τοῦ Γένους.
Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

Τὲ λαμπρός, τὶ θεῖος τόπος αἱ ὠραῖαι μας Ἀθῆναι!
Κέργιος, δροῦ οἱ κάτι, φῶτα, δι, τι θέλως ἔδω εἶναι!
Κοπτεῖς, ἀπέτεις ταὶς αἰθόνδας, προσκαλεῖσαι εἰς τὰ παλάτι,
Σὲ τηρούν μηροῖ, μεγάλοι, καὶ ὀπωδόηποι εἴσαι κάτι,
Κι' ἀντιρροσοπεύτες τέλος εἰς τὴν δημήγουρον τοῦ Γένους
Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

Εἰς τοὺς Υπουργοὺς· ἀνήκω καὶ εἰς τὸν Βασιλέα πρῶτον·
Τὸν μισθῶν μονούσανθράκην καὶ δίλιχον κρότον,
Ἡ Κυρήνης τοῦ Κράτους κυνηγεῖ μι τὸ κονδύλι,
Σὲ τὴν Βουλὴν, ω, δροῖ, στέλω με τὸ Ν αὶ κ' ἔξως εἰς τὰ χελλαὶ,
Κι' ἀντιρροσοπεύτες οὐτὸς εἰς τὴν δημήγουρον τοῦ Γένους.

Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

Διὰ ἔνα Ν αὶ, τὶ δέξαι... ἔχο φίλους τοὺς μεγάλους,
Σὲ τὰ βιστίλια τα δείπνα τρώγων, πίνω μὲ τοὺς ἄλλους·
Εἰς ταὶς Υπουργεῖς ὅντις ἀνέβη ἵνα μέσα,
Καὶ διορισμοῦ λαμβάνω πέντε, δε καὶ τὴν μέρα...
Κι' ἀντιρροσοπεύτες οὐτὼς σὲ τὴν δημήγουρον τοῦ Γένους
Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

*Ἀπὸ τὸν μισθῶν μονούσανθράκην καὶ ἔξοδεω τὰς τριάντα·
Ἐνα σφάντικοι πληρῶν, καὶ ἔχο φίλους τα παντα!·
Τὸ γκι ον μετα τα μιν θα στρώω, μὲ τὴν πλόσκα μου στοδλάγι
Θύ χρονάσο, καὶ θα μείνη καὶ οἱ Μονγόρων μου νά φάγη!
Τι πῆ? Παρουσίαζος τὴν δημήγουρον τοῦ Γένους

Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

Μᾶς κατηγορεῖ δόκιμος, μᾶς κατηγορεῖ δό Τύπος,
Οὐτι εἰσελα τοῦ Θύνους ή αἰσχύνη καὶ δό όντος!
Τὴν κακή τους τὴν μέρα καὶ τα μαδάν τους τα σύνα!
Όλοι τὸ γνωρίζουν, εἴμαι μέσα στὴν Βουλὴν ἀ τί κα,
Κι' ἀντιρροσοπεύτες πρόδοτος εἰς τὴν δημήγουρον τοῦ Γένους
Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

*Οιαν μετά τοῖς έτη θενά ἐπιστρέψει δόπισσο,
Δέκα βρόδιν θ' ἀγούσασ καὶ παλάτι θενά κιλων,
Καὶ εἰς δίλους θενά λέων μέρα τύχα, πώς αφειλουν,
Βουλευτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δεύτερον θα μέσα στελούν,
Ν' ἀντιρροσοπεύτες παλιν ὁ τὴν δημήγουρον τοῦ Γένους
Ζωντανούς καὶ πενθαμένους.

(Ερμητρα καὶ πέσο)

Σοφ. Καρύδηνς

τινέτη ἀπὸ τη δικῇ τους· ἐπειδὴ δημος; οἱ γονεοι μου δὲν ὑποκρίνουν στη γνωμή μου, ποὺ τὴν ἐλέγαν παὶ διαὶ γρέστι τικη, τοὺς δέηλοστους πῶς δὲ θα μαθούνται τίτοτε σ' ἐκεῖνο τὸ σχολεῖο, καὶ δυστυχῶς ἐφάπτουν τὸ λόγο μου.

Στοῦ Βείμβα δὲν ἔκανα μὲν εὐκάριστηη, παρότα τὰ γυμνάσματα τῆς καλλιγραφίας, καὶν αἰσθαντομούσα εὐχριστότητα τὰ πειραῖς τὸ διασκαλο. Ὁ Βείμβας δὲν μὲν ὑποχρέωνε νά κραταν τετράδια, ἀλλα κανέ φορά ἔχισι νέα κομμάτια χαριν κι' ἀπάντως σ' αὐδίον ἔργα τεῖς—τέσσαρος γραμμές, τές δύοπτες μδίσιν ν' ἀντιγράφω. Είχα λιπούν μι τόσο μεγάλη εὐαίσθαν να μιμοῦνται τὸ γράψιμο τὸν δάλλων, ωτε, κόρθονται ἐνα κομμάτια χαρτί, διοιο μὲν ἐκεῖνο τοῦ δασκάλουν, καὶ χράσσονται σ' αὐτὰ τὸ πανομοιότερο τοῦ γράψιμού του, διαπακέδη να βλέπε τὸ Βείμβα νά μην ἀναγνωρίσει πειτε τὸ πατρότονο. «Εκάλα, μοι ἔλεγε, μα ποιο εἶνε τὸ δικό μου;» Καὶ κριθεὶς για δικό του ἐκεῖνο ποὺ ισχνά ἐτο.

Ἄνδο τὸ φυσικό δῶρο, πολύτελο στὰ χερά νέον ἀπατεωνα, δὲ μηδ χρονικέων θετει παρά για νά προενέπωνται επικληξη στοὺς φίλους καὶ γνωρίσουν, μου, καθε φορά, ποὺ στά γραμμάτων μου, παρουσίασαι ποτε τοῦ ινός, πότε τον αλλούσιον τὸ γράψιμο.

Άλλ' αἱ γνωσίων σιε ἔντεκα ἡ δώδεκά μου χρόνια. Τότες στὸ σπίτι του θενούν μον είχα τὴν τούχη να ἰδω τὸ Λόρδο Βύνουν (6) ποὺ ἔτυχανε κει καὶ κάμπτονται φορή; είχα τὴν τούχη να καθίσω στο παπική μιας του. Ο θεῖος μου μια μερα, ποὺ δὲν ἤταν εισιμος να τὸ δέχευν, μον ἀνάθεσ τον παρακαλέσον νά στηση στὸ σπίτι καὶ να τον καμμι συντροφιαί μέχρι ποὺ νάρθη δίτιος. Ο Βύνων δὲν ἔθετος νά μηρε ἐκεὶ μέσως, μὲ τὸν πρόσωπο πῶς οι μπότες του ήταν βγεχμένες καὶ θα λέρωνται τὸ πατέρο (7). «Ἄς περ ταίτησιμως εἶδω, είπε, μέχρι ποὺ νά ἐστικασθή ὁ θεῖος σια». Και τῷ δι τείπεταισαμε λιγο στην εἰσόδο.

(Ακολούθει)

⁽⁶⁾ Ο Βύνων ήρθε τὸ 1823 στη Σαντού της Κεφαλονιάς, ἔπειτα θεωρείται μέγιο τσακίας τοποθετούσας τον Κεφαλονία καὶ έμενε κυρίως στα Ματσούτσα τοποθετούσας τον θεῖο, που έμενε καὶ σ' ἔνα λόρδο μια πέτρα πάνω το το Βείμβα. Αγάπη καὶ σημαντικότητα την έγινε την έπειτα η θερινή ημέρα τη δόση το πήλιον. Βέρα έπειτα τον πατέρο την έπειτα ο Σουλώτης με άρχηγον το Γιαννίλα, το Φεργουάρο, καὶ το Δάρακας καὶ άνων την ἀλληλογραφία ταν το Μάργο Μάτσουρη, Καλοκατάνη καὶ λοιπούς δεκτηγούς τῆς Επαναπτάσσων.

⁽⁷⁾ Σ.Η.Μ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ. Ο Βύνων ἐρχόταν πάντα καβάλλα στ' άλογο, ή σκάλα θμως του σπιτιού ήταν ζέσκεπη καὶ τὰ σκαλιά γυράτα νεροδ, δηντασβεχες.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

(Γραμμένα γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Φθινόπωρο σ' ἀγάπτησα, ποὺ τὰ θλιμμένα φύλλα πέφτουν τὰ κλαρά γυναύ γιὰ το χειμῶνα, —ποὺ βιάζουνται τὰ δειλινά, κ' εἰνε τὰ ρόδι μῆλα, κ' εἰνε τα βράδια μόνα...

Και στέκω κάλι καὶ φωτι: ποὺ μισόν, καὶ ποιά μπόρα, ἔκει πού μόνος ἔλαμψι μια στάθη την, ἀβύσσου, ἀνέλπιδα κι' ακάλεπτα, να μ' ἔχει φέρει τορά, ζητάνων στην αὐλή σου; ...

Κι' διαν το γιόμνα χάνεται, κ' ἡ νύχτα κατεβαίνει, καὶ σιωπήλα, σύν τα βιβλία, τὸ φῶς τῆς μέρας κλείνει, —νάρχουμια τούτα νά ἐκατεῖτο μια ήσυχα χαμένη, σύ μι ελέμπιοσθην...

Σ' ἀγάπτησα φθινόπωρο, τὴν ὥρα ποὺ τὰ φύλλα πέφτουν τὰ κλαρά, κ' εἰνε τα βράδια μόνα. Μ' ἀλλιθεα νά σ' ἀγάπτησα—η μήν εἰν' ἡ ἀνατοιχίλια τού ἔρχομενον χειμῶνα; . . .

ΩΡΕΣ ΒΑΡΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ...

Εἰν' ὥρες ποὺ λυγίζει μὲ μιάν ἀρρητη χαρά κι' ὥρες πάλι πού δίνονται καὶ κατακραφδα στη λήπη, —καὶ σκέψουμι τὸ θάνατο'

φέρουν το νά θάνατο γλυκά, κι' δχι στην δλοι, —σάν διν πρᾶπο κι' ἀνάδυνα γαλήνιο περιβόλι: ζωις ν' ἀνθούν τριανταφύλλα...

Ν' ἀνδύνης τασ πραγμάτισα, στὸν ἄχιρο τὸν κήπο, καὶ να διαδύνηται οπαλί, στὸ δυτικόν ουντανταφύλλα, στὸν κατακραφδα:

οόδι: λευκά καὶ σιωπήλα, πιό πνευματα παρά ἄνθη, —ποὺ ν' ἀνάδυνην τα παλά, μέσ στον αιλόνιο, ὑπνο, τὰ θλιβερά του, πέπαλα... .

Τὸν ἔχειρα τόσο πολύ, προσοῦν νά φθω στὴ ζήση! Ιασ: τοις εἰσέρει—σι βιβλίο, μιά νύχτα τελειωμένο, —νά φελε καὶ νά με κλείσει!

Ζωις νά φθη στην αδερφός, μὲ τ' ἀγαθό του χέρι, να μέ κοι μιση μαλακά, σαν ἀνθος να μέ δρεψε...

Εἰν' ὥρες πού λυγίζει με μιάν ἀρρητη χροά, —καὶ νιωθω μέρα μου φτερων ν' ἀ τλάνουνται, φτερά! Δὲν ξέρω πού μέ πάνε...

ΧΕΡΑΚΙΑ ΠΑΓΟΜΕΝΑ...

· Ηρθες ἀπόφε νά μέ β. εις τρέμουνται, μέσ στη μπορά δόσει μου τη χεράνια σου νά τα ζεστάνω τώρα·

Τά πάγοστα δι κακός καιόρς, τη μούσκεψην πόδα:

δόσει μου τη χεράνια σου να τα ζεστάνω τώρα.

Χεράκια παγωμένα μου, χερά, τι μου γλυκά μου, έλαπε να πυρωτεύεις ξινά μέσ στη δικά μεν.

Τόση φωτιά, τρελλή φωτιά πού μ' ἔχει κάψει έμένα, —θαν τη μοιράσουμε μαζι, χερά μι αγαπημένα...

Να πολέων λαπαθώτης

